

Verkeerde naam

‘Hoef je nog niet naar school?’

Britt zucht. ‘Ik heb het eerste uur vrij.

Altijd op woensdag.’

Het is al maart. Haar vader kent haar lesrooster nog steeds niet.

Ook Inge kijkt verbaasd naar Britts vader.

‘Dat weet je inmiddels toch wel, Guus.’

Inge kijkt Britt aan en haalt lachend haar schouders op. ‘Je kunt die mannen alles honderd keer zeggen.’

Ze verwacht zeker dat Britt meedoet in haar klaagzang. Maar Britt klaagt niet over haar vader.

Inge hoeft hier niet te wonen. Dat wil ze zelf.

Britt heeft een prima leven alleen met haar vader. Haar vader die voor haar zorgt sinds ze vier jaar is.

Haar moeder woont al lang in Frankrijk.

Daar gaat Britt heen voor fijne vakanties.

Britt heeft dus helemaal geen nieuwe moeder nodig.

Inge is niet verkeerd, ze is aardig voor Britt.
Dat ze verkering met haar vader kreeg, best.
Maar waarom moest ze twee jaar geleden bij
hen komen wonen?

Britt was al twaalf. Toen had ze helemáál
geen extra moeder meer nodig.

Maar ja, haar vader was zo verliefd op Inge.
En Inge op hem. Die twee konden geen dag
meer zonder elkaar.

Haar vader kijkt op zijn horloge en staat
meteen op. Dat doet hij zo onhandig dat zijn
stoel bijna omvalt.

‘Meisjes van me, ik heb haast. Een afspraak
die niet kan wachten.’

Hij geeft Britt een snelle knuffel. Inge krijgt
een halve zoen in haar nek.

‘O, ja. Mieke ...’ Haar vader is bijna bij de deur
en draait zich om. ‘Ik ben vanavond wat later
met eten. Wacht maar niet op mij.’

Snel trekt hij de deur achter zich dicht.

Britt en Inge kijken elkaar verbaasd aan.

Mieke? Zo heet Britts moeder!

Bas

Britt loopt naar boven om haar schoolspullen te pakken. Ze denkt na.

Haar vader zei 'Mieke' tegen Inge. Hoe kan hij zich in hun namen vergissen? Inge lijkt helemaal niet op Britts moeder. En haar moeder woont al tien jaar niet meer bij hen.

Britt wilde niet bij haar moeder gaan wonen. Weg van haar vader, uit dit huis, uit de buurt, van school. Ze moest er niet aan denken. En nu helemaal niet meer. Weg van haar vrienden en van haar beste vriendin Anouk. En weg van Bas.

Bas? Wat doet die ineens in haar hoofd? De grappigste, leukste en knapste jongen van haar klas. Maar dat vinden alle meiden. Alleen draait Britt niet om hem heen zoals alle andere meiden.

Ze doet haar agenda open.
Vandaag ziet ze Bas elk lesuur.

Gelukkig hebben ze op woensdag allemaal dezelfde vakken.

Haar gedachten dwalen af naar vanochtend. Waarom zei haar vader 'Mieke' tegen Inge? Omdat hij zijn eerste liefde niet kan vergeten? Ooit waren haar vader en moeder heel verliefd op elkaar. Anders waren ze niet getrouwd.

Maar al gauw merkten ze dat ze toch niet goed bij elkaar pasten. Ze waren zo anders. Dat hadden ze Britt verteld toen ze vier jaar was. Dus gingen ze uit elkaar.

Later, heel veel later, trouwt Britt met een man als haar vader.

Bas. Weer duikt zijn lachende gezicht op in haar hoofd.

'Ksst ... wegwezen.' Ze heeft het hardop gezegd.

Ze is niet verliefd op Bas, dat weet ze zeker. Het heeft ook geen zin. Hij wil toch niets met haar. Anders had hij allang wat geprobeerd.

Afspraakjes

Britt is niet verliefd op Bas. Als je verliefd bent, doe je rare dingen. Dan ben je er niet bij met je hoofd. Dat weet Britt nog goed van toen haar vader verliefd was.

Toen ze tien jaar was, begon hij te daten. Via internet. Hij vertelde eerst niet dat hij op zoek was naar een vriendin. Maar Britt had hem snel door. Als hij thuis was, dook hij meteen achter de computer. Misschien waren er nieuwe mails binnen van leuke vrouwen.

Toen Britt het eenmaal wist, liet hij soms foto's zien. Wat hebben ze samen gelachen. Britt heeft heel wat foto's voorbij zien komen. Van vrolijke vrouwen tot rare vrouwen. In leuke kleren en in ouderwetse.

Een vrouw schreef: 'Ik sluit je dochtertje graag in mijn hart.'

Britt kreeg het meteen benauwd bij die gedachte. Opgesloten in de borstkas van dat enge mens.

‘Wees maar niet bang’, zei haar vader meteen.
‘Ik vind haar ook eng.’

De meeste vrouwen wimpelde haar vader
meteen af. Maar af en toe maakte hij een
afpraakje. Bij de watertoren in hun dorp.

‘Ik heb iets stoms gedaan’, zei haar vader
op een dag. ‘Per ongeluk heb ik met twee
vrouwen vlak na elkaar afgesproken. Met de
ene om twee uur en met de andere om drie
uur. Dat kan ik nu niet meer veranderen.’
‘Bij de watertoren zeker?’, vroeg Britt.
Haar vader knikte.

‘Straks zien ze elkaar nog’, lachte Britt.
‘Dat is helemaal niet leuk voor ze’, zei haar
vader. ‘Wil jij me helpen? Bel me rond halfdrie
op mijn mobiel. Bedenk maar iets. Dat je ziek
bent of zo. Zeg in elk geval dat ik heel snel
naar huis moet komen. Dan vertrekt nummer
één uit het dorp. Daarna ben ik op tijd terug
bij de watertoren voor nummer twee.’

Britt wist niet wat ze daarvan moest denken.
Ze vond het plannetje spannend en grappig.

Maar aardig was het niet van haar vader.
'Stel je voor dat nummer één heel leuk is?
Die stuur je dan zo snel weg.'
'Tja.' Meer wist haar vader niet te zeggen.

Nummer één

‘Stom ben ik.’ Dat zei haar vader toen hij
thuiskwam van zijn tweede afspraakje.
‘Nummer een was zeker de leukste?’
Hij knikte. ‘Inge heet ze. Die heb ik met een
rotsmoes laten gaan.’
‘Dan bel je haar toch voor een nieuw
afspraakje?’

Maar voordat haar vader de kans kreeg,
had Inge zelf al gebeld.
‘Hoe is het met je dochter?’, had ze gevraagd.
‘Zo lief’, had hij na het telefoontje gezegd.
Britt zag zijn wangen rood worden. Vanaf
dat moment wist ze dat volwassenen ook
konden blozen. Ook ontdekte ze dat ze net zo
stapelverliefd kunnen doen als pubers.

Ze snapte het ook wel. Eindelijk was haar
vader weer gelukkig met een vrouw.
Britt zag hoeveel plezier ze samen hadden.
Maar zelf had ze niet veel met Inge. Ze vond
het leuk als Inge bij hen was.

Maar het was nog leuker wanneer Britt met haar vader alleen was.

Tot Inge op een dag niet meer wegging. Ze ging samenwonen met Britts vader. En met Britt dus. Inge deed haar best. En ze probeerde gelukkig niet om haar moeder te spelen.

Inge is veel jonger dan Britts vader. 'Als ze maar geen kinderen wil!', riep Britt toen ze een keer met haar vader door de bossen fietste. Meteen had ze vaart gemaakt. Ze wilde het antwoord van haar vader niet horen. Maar ze had toch nog net gehoord wat hij riep: 'Ik kan het niet beloven.' Zo'n jankertje in huis, Britt moest er niet aan denken.

Britt loopt naar beneden. Inge zit nog aan de tafel vol ontbijtspullen. Ze kijkt bedrukt. Piekert ze over de naam Mieke die haar vader liet vallen? 'Dag, Inge, fijne dag.' Ze doet haar best om het lief te zeggen. Inge glimlacht een beetje treurig.

Uitwaaien

‘Ga je mee, Britt, lekker mountainbiken?’
vraagt haar vader. ‘Ik moet nodig weer eens
uitwaaien.’

‘Lekker.’

Britt trekt meteen haar fietskleren aan.
Het is lang geleden dat ze samen door de
bossen hebben gecrost. De laatste tijd had
haar vader het zo druk.

‘Wanneer gaan we weer eens samen fietsen?’

Britt vroeg het haar vader vaak.

‘Mijn werk, hè’, had hij pas nog met spijt
gezegd. Het kwam er steeds niet van.

‘Hopelijk is je fiets niet vastgeroest’, zegt Britt
als ze bij de fietsen staan. ‘Je banden zijn in
elk geval plat.’

Haar vader pakt de fietspomp. Hij wijst naar
haar fiets. ‘Daar mag ook wel wat lucht bij.’

Britt heeft de laatste tijd ook weinig op haar
mountainbike gezeten. Ze vindt er niks aan
om alleen te gaan.

Ze kent niemand anders die aan mountainbiken doet. Anouk krijgt ze voor geen goud op zo'n fiets. Die heeft er al een hekel aan om naar school te fietsen. Zou Bas het leuk vinden om te mountainbiken? Haar vader praat dwars door haar gedachten heen. 'Eerst een stukje over de dijk en dan de berg op?' Ze rijden de straat uit. 'Een kort rondje om er weer in te komen?' Haar vader knikt.

Even later gaan ze het bos in. Dat vindt Britt het leukst. Heuvel op, heuvel af, scherpe bochten. Niet te voorzichtig. Hier en daar liggen plassen. Het heeft de laatste weken vaak geregend. Al gauw hebben ze een flink tempo. Klonten modder vliegen omhoog als ze stevig moet bijremmen. Het maakt haar niet uit dat ze onder de modder zit. Juist lekker.

Haar vader is buiten adem van het fietsen. Van praten komt het niet. Britt wil hem nog wel iets vragen. Waarom zei hij laatst 'Mieke' tegen Inge?

Maar nu heeft ze geen zin in een moeilijk gesprek. Gewoon lekker fietsen, samen.

‘Lekker, hè’, roept haar vader. Lachend kijkt hij haar aan vanonder zijn helm. ‘Dit moeten we vaker doen. Ik moest de wind weer eens rond mijn kop voelen.’

Ze zoeven van een heuvel af.

Britt knikt. ‘Ja, heerlijk.’

Bij een scherpe bocht moet ze flink in haar remmen knijpen. Anders vliegt ze van de steile helling.

Nu laat ze snel haar remmen los. De vaart die ze nog heeft, heeft ze nodig.

Het pad gaat ineens weer steil omhoog.

Dit is genieten. Zo voelt ze dat ze leeft.

Zij fietst hier met haar beste maatje.

Zij heeft alles

‘Dat was heerlijk, pap.’

In een rustig tempo rijden ze het dorp weer in.

‘Dit moeten we echt vaker doen’, zegt haar vader weer. Britt ziet dat hij het meent.

Aan Britt zal het niet liggen. ‘Maar jij hebt het zo druk met je werk.’

‘Dat gaat voorbij. Hoop ik.’

Meteen lijkt hij ergens anders met zijn gedachten.

‘Je kunt het toch wel beter regelen’, zegt Britt. Hij lijkt haar niet te horen.

Ze ziet zijn denkrimpels. Er is niets meer te merken van dat uitwaaien. Hij denkt alweer aan zijn werk. Daardoor fietsen ze nog langzamer.

Achter hen rinkelen twee fietsbellen. Haar vader schiet naar voren om de fietsers erlangs te laten. Britt vergeet meteen te trappen.

Twee bekenden halen haar in. Die wil ze nu niet zien en zeker niet samen.

Niet zo.

Gelukkig letten de twee helemaal niet op Britt. Ze fietsen hand in hand. Het meisje lacht breeduit naar de jongen, met haar witte, gave tanden. Haar topje is net te bloot.

De jongen geeft haar een zoen op haar wang. De sturen van hun fietsen haken bijna in elkaar. Lachend zoeken ze hun evenwicht. Dan krijgt het meisje weer een zoen. Hij laat haar hand los. Nu geeft hij haar een tikje op haar billen. Britt ziet elk gebaar van de twee.

Laat hem niet omkijken. Hij mag Britt niet zo zien. Aan haar gezicht is vast af te lezen dat ze dit afschuwelijk vindt.

Dorris, het meisje dat alles al heeft. Nu heeft ze hém ook nog: Bas.

Kom op, Britt, zegt ze tegen zichzelf. Jij ziet er toch ook goed uit. Je bent sportief, je hebt lange, sterke benen. Als de zon schijnt, glanzen je lange bruine haren. En als je lacht, straalt je hele gezicht. Maar wat heeft ze daaraan als Bas dat niet ziet?